

I. SEZNAM PŘÍLOH

Příloha I. – Transkripty rozhovorů s respondenty

PŘÍLOHA I

TRANSKRIPTY ROZHOVORŮ S RESPONDENTY

Respondent č. 1

T: Tak, vidím, že diktafon funguje... Můžem se tedy do toho pustit?

R: Ano, určitě.

T: Co pro Vás znamená spolupráce s naší ambulancí? Jak jí vnímáte?

R: No... Pro mě to vlastně byla obrovská pomoc. Protože vlastně když jsem se dozvěděla, že mi dcera fetuje, tak jsem vůbec nevěděla, co mám dělat. Nikdy jsem s tím před tím do styku nepřišla a hledala jsem něco..někoho, kdo mi s tím pomůže. Takže tady jsem teda pomoc našla. Teda...já už sem před tím byla v tom drogovým..protidrogovým v Litoměřicích . Ale tam ňák jako i ta Radka nechtěla spolupracovat s těma lidma, takže tadyto pro mě bylo vlastně jako... Tady je to zaměření lepší...

T: Na úvodním sezení, se Vám nabízela forma spolupráce s naší ambulancí – rodičovská skupina, nebo individuální terapie a potom ještě společná sezení s Vaší dcerou. Vybrala jste si něco? A popřípadě proč?

R: No...já si vlastně potom vybrala takový ty společná sezení. Já pak jako nemám potřebu někam chodit a vykládat svý problémy cizím lidem. Ono je to stejně o tom, jak člověk zná to svoje dítě. Aaa...prostě přišlo mi to zbytečný. Člověk už má takhle starostí dost. Do Ústí jako dojíždím do práce. Sem ráda, že potom jedu domů. Takže jsem zvolila jen tady tu formu. Neměla jsem pocit, že by to bylo něco, co bych nezvládla.

T: Jak rozumíte tomu, že sem máte docházet?

R: Jak...Jak... No jde přece o moje dítě. Chci mu pomoci. Ale to se prostě nedá, když je v tom člověk citově namočený.. Proto jsme potřebovali najít někoho nezaujatýho. A to ste Vy.

T: Jak by podle Vás měla vypadat ideální spolupráce?

R: Mě to takhle vyhovuje. Já bych neměnila.

T: Jak jste spokojená s umístěním ambulance?

R: No...Ale jo. Je to sice v jinym městě, ale to se dá pořád zvládnout. Všechno se dá zvládnout...Já tady pracuju, volno v práci si udělat můžu. Ale teda Radka má odpoledne zabítý, když sem jede. To se dá snad ale přežít. Ona sem jezdí ráda.

T: Jak jste spokojená s otevírací dobou?

R: Naprosto v pořádku.

T: Jak hodnotíte komunikaci s pracovníky ambulance?

R: Všechno je OK. Já jsem spokojená.

T: Zažila jste někdy situaci, která by Vám pobyt v ambulanci znepříjemnila, či nějak zkomplikovala?

R: Nee.

T: Máte nějaké osobní důvody bránící spolupráci?

R: No..Teď zatím ne. Ale jak jste si všimla, jsem těhotná. Teď jak jsem šla ty schody sem, tak ještě teď jsem z toho zafuřená (smích). Až se narodí prcek, bude to asi komplikovanější.

T: Máte pocit, že má to, že chodíte na společná sezení nějaký profit na léčbu Vaší dcery?

R: Jo. Určitě. Je to prostě lepší, když slyším i ten Váš názor. Nebo když se dozvim, co tu vlastně řešíte. Radka mi spoustu věcí neřekne. Navíc mám pořád problém jí věřit...A myslím, že to je lepší i pro Vás. Že se dozvíte pravdu. Ráda je ráda zajímavá a vymejší si. (Ticho) Navíc...Řekly jsme si tu spoustu věcí, který bychom si asi jinak neřekly. A taky jsme tu určily nějaký pravidla. Ale do toho teda pořád vstupuje moje máma, která Radce slibuje blbosti.

T: Kdo je podle Vás zodpovědný za úzdravu Vašeho dítěte?

R: Jako..jak to myslíte? Zodpovědnej..? Tak snad hlavně ona! Já jí můžu pomoci, ale fetovat za ní nepřestanu, že jo.. To samý Vy! Můžete jí chtít stokrát pomoc, ale když nebude chtít, nic s ní nehne.

T: Vnímáte, že má pro Vás a Vaše dítě docházka do ambulance smysl?

R: Takhle... Občas teda nevím, co si o Kátě myslet. To je takový hodně nahoru a dolů. Občas si říkám, jestli v něčem zase nejede.. Ale když to srovnám s tím, jak to vypadalo před půl rokem. To byla katastrofa. Ta se chtěla normálně ufetovat. A teď teda můžu říct, že to je lepší.

T: Tak..a to je z mé strany vše, co jsem potřebovala vědět.

R: Jo aha! To bylo takhle rychlý??

T: Ano. Chtěla byste si povídat dýl?

R: Ale to ne (smích) Jen mě to překvapilo.

T: Moc Vám děkuji za Vaší ochotu a Váš čas.

R: Rádo se stalo. Tak Vám přeju, ať to zvládnete napsat.

T: Moc děkuju.

Respondent č. 2

T: Co pro Vás znamená spolupráce s naší ambulancí? Jak si ji vykládáte?

R: Ježíšmarja...To jsou povídací otázky..Uf. Takže – co to pro mě znamená? No řekněme, že jsem měl takovej pocit...Nebo prostě tušil sem, že ta situace není úplně zvládnutelná bez pomoci někoho – to je otázka koho. Nevěděl jsem, takže jsem byl nasměrovanej na adiktologii a asi...to co sem očekával se splnilo.

T: Můžu se zeptat, jak jste na nás přišel? Kdo nás doporučil?

R: No, mám kamarádku, která dělá na SVPěčku a nejsem si jistej, ale myslim, že od ní. Že mi dala nějakej kontakt, nebo telefon. Už si nejsem jistej. Takže takhle. Pak už jenom telefonát a šup šup..už jsem tady byl. Zjistil sem, že je situace zralá k radikálnímu řešení. To co sem zjistil, co sem nevěděl, bylo teda, že je potřeba rychle jednat. Takže takhle.

T: Jak rozumíte tomu, že máte do ambulance docházet i Vy jako rodič?

R: Myslím, že to je v pořádku. To se mě týká samozřejmě jako rodiče. To jo.

T: Jak by podle Vás měla vypadat ideální spolupráce?

R: Netušim. Nevim. Jak má....To je těžký. To absolutně nejsem schopnej říct. Fakt nevim, co k tomu říct.

T: No..je tu něco, co byste zlepšil?

R: No to právě neumim říct. Já to nemám s čím porovnat (povzdechnutí). Musel bych se nějak hluboce zamýšlet.. No tak – my jsme více méně v kontaktu. Nejsme v pravidelném kontaktu, ale to není úplně nutný, protože Vy můžete zavolat, když budete něco chtít a já Vám taky, takže ten kontakt tam je. Jediný, co jsem nenaplnil, že jsem měl nějakým způsobem se sejít s Vaší psycholožkou. Ani nějaký tý komunity sem se nezúčastnil. Myslím, že to není nezbytný. Ale pokud by z Vaší strany zase

vyvstal nějaký požadavek, tak to není problém. No a já si myslím, že to..No ideál bych prostě nechal. Nějaký optimum by se možná dalo najít. Optimum plus minus splňujeme. Nic jinýho mě nenapadá.

T: Teď jste mluvil vlastně o nějakých formách spolupráce, který tu nabízíme. Na začátku jste dostal vlastně na výběr – individuál nebo rodičovská skupina a sezení s Petrem. Mohl byste mi, prosím, objasnit, proč jste si vybral ta společná setkávání a proč jste odmítl rodičovskou skupinu a individuální setkávání?

R: Tak já jsem si zatím nic nevybral. To zatím ne. Ale pokud bych si měl vybrat, tak bych..Ne, že bych nemoh jít mezi rodiče, tam bych asi problém neměl. Ale radši bych individuálně, protože ty děcka, který sem docházej, nebo ty klienti...myslím si – neznám, myslím si, že mezi nima jsou obrovský rozdíly, takže nevim, co by mi mělo dát, že bych viděl rodiče jiných dětí. Možná náhled na problém. Ale nemyslím si, že by to mělo mě – MĚ nějak pomoc. To si myslím, že ne. A rozhovor s psychologkou. To si myslím spíš jako kdyby ona sama chtěla. Jo a já..mám toho..Takže od rána do večera. Tak sem to trošku hodil za hlavu. Ale tak jako kdybyste zvedla telefon a zavolala, tak já bych se nějak. Je to spíš o tom, že tam si nějak musíte dojednat čas a to už já pak odsunu a za tejdén to zapomenou a už na to nemyslím.

T: Takže říkáte, že si nějakým způsobem dokážete představit individuální setkání, kdyby Vám to někdo řekl a odůvodnil proč? A ta skupina ta Vám přijde...Máte pocit, že když někdo řeší jiný problém, třeba s jiným druhem návykových látek, tak byste nedostal odpověď na nějaké Vaše otázky?

R: Nooo..možná nějaký informace. Ty skupinový jsou určitě zajímavý. Mě by to asi něco... Že by mě to zajímalo..Mě by to spíš zajímalo mimo kluka, že jo. Joo? Třeba. Protože mám na starosti děti, který jsou v 7mý, 8mý a můžou se dostat do problémů, tak abych třeba dopředu tušil, jak to může vypadat, nebo co ty rodiče. Ale z hlediska kluka si myslím, že bych šel spíš cestou individuální. Ale to je takovej momentální názor. Když si třeba představim, že bude někdo v nějakých problémech. Nevim jakých..Úplně odlišných od Petra. Vzhledem k tomu, že on je takovej, že sem tam něco čoudne, tak není..Nebo já nevim. Choděj sem přece ty, co jsou na tvrdějších drogách, předpokládám...

T: Ano, taky.

R: To si myslím, že..Nebo doufám, že takhle to není, že to je jenom ta tráva. Vim, že to není daleko ten průšvih. No, ale pak když je někdo na tvrdějších drogách a jeho sociální zázemí je kritický, nebo špatný, tak si myslím, že ten problém je úplně, ale úplně někde jinde. I když je podobnej. Tím to podle mě začíná. No a zároveň teda nevím, jakej jinej intelekt může mít to dítě a to všechno tam staví úplně jiný podmínky. Tak já nevím. Ale vůbec netuším, jestli to tak je.

T: Když se dostaneme k jádru závislosti, jsou ty problémy dost podobný. Ale je pravda, že se rodiče jiných dětí můžou potýkat i s odlišnými problémy, než Vy. Setkáváme se tu s dětmi, které jsou v různé fázi užívání návykových látek – od experimentátorů, po závislé. A samozřejmě i ty druhy návykových látek se můžou lišit. A je normální, že každému vyhovuje něco jiného

R: A já.. Člověk se potká s mnoha rodiči. Stačí rodičovský sdružení. Teďka bylo v pondělí konkrétně. Prostě – řešíte nějaký problém a říkáte si – zavolám rodiče a vyřeším to s rodičema. Zjistíte v mnoha případech, že to byla chyba. S kým se tam potkám? S největšíma individuama, že jo. Ten rodič vypadá na první pohled normálně, ale potom řekne pět vět a řeknete si – s kým já to tady mluvím. No, tak pak vidím, že ten problém musím vyřešit s dítětem. Většinou se ukazuje nějaká ta jeho omezenost, jednoduchost, pak já nevím co ještě, no..a nebo finance, I když finance to podle mě většinou nejsou. Nebo maj problémy finanční, protože prokouří 2000,- máma, 2000,- táta a dítě nemá na oběd. Takže já jsem skeptik. Skeptik ohledně průměrného občana a průměrného rodiče.(odmlka) Ne, trochu přeháním. Kdyby bylo potřeba, nebo kdybyste měla potřebu, tak bych se zúčastnil. Ta Vaše psycholožka samotná, tak kdyby cokoliv chtěla, tak já bych přijel a domluvil bych se. Ale já nejsem... Jsem lempl a i když mám někde kontakt – tuším, že nějaký papírek jsem si od Vás kdysi vzal, no tak už je to dávno.

T: Slyším, že toho máte asi hodně.

R: Mám toho dost. Mám dost času na odpočinek, ale tak protože si říkám – no, tak to asi není podstatný (zvoní mu telefon- omlouvá se, vyřizuje).

T: Už nám zbývá pár posledních otázek. Můžu pokračovat? Jak jste spokojen s umístěním ambulance?

R: Normálka. Prostě centrum města.

T: Jak Vám vyhovuje otevírací doba?

R: Nemám problém.

T: Jak hodnotíte komunikaci s pracovníky?

R: Nemám problém.

T: Zažil jste nějakou situaci, která by Vám pobyt tady znepríjemnila? Nebo Vám nebyla nějak jasná?

R: Ne.

T: Máte pocit, že ty společný setkání můžou pomáhat Petrovi v posunu v léčbě?

R: Jaký teďka máte na mysli?

T: Takový ty u kterých jste Vy společně s Petrem.

R: Jo, určitě. Ono by to bylo i nadále prospěšný, ale já z nějakýho důvodu...Ale ten důvod je mimo.

T: Kde podle Vás leží zodpovědnost za úzdravu?

R: To je na Petrovi a na nás. Na rodičích. Adiktologická poradna nemá podle mě zodpovědnost žádnou. To je jenom někdo, kdo vstupuje zvenčí a snaží se bejt nějak

nápomocnej. Takže na něm a případně na rodičích, protože pořád je ve věku, kdy jsme za něj zodpovědný. Já se s Petrem nekontaktuju z nějakýho důvodu a on ví, co já po něm chci. Možná o tom moc nepřemejšlí, protože může bejt naštvanej a uraženej. Ale já od něj chci, aby se choval slušně k matce a otci. Takovýhle zásady, ale to není problém. Aby nehulil, aby pokud možno přestal kouřit, ale to je obtížnější a aby našel nějakým způsobem normální smysl života. Takže nějaký sport, nějakou hoku, školu – to je samozřejmě jeho povinnost a aby fungoval normálně. A když tohle naplní, tak potom já budu plnit funkci rodiče. Když tohle neplní, nebo to plní špatně, tak potom ode mě nemůže nic čekat. Já nebydlím tam, kde bydlí on. Kdybych tam bydlel, vyhodím ho z baráku. Je to trošku jinak, proto sem nechodím. Ono to dítě dostává spoustu věcí a pak Vám vmete do ksichtu, že na Vás není závislý. Dobře, nejseš na mě závislej! Takže tak.

T: Vnímáte, že má pro Vás a Petra docházka do ambulance smysl?

R: Tak ta situace je teď taková, že spolu nekomunikujeme...Ale za tu dobu, co sem chodíme, nějaký optimum plus mínus splňujeme. Nic jinýho mě nenapadá.

Respondent č. 3

T: Co pro Vás znamená spolupráce s naší ambulancí? Jak jí vnímáte?

R: No tak pro mě to je hlavně to, že se můžu vyprávět.

T: Ehm.

R: Informace, jak mám přistupovat ke Kamile, k tomu jejímu problému a (ticho)
Nevim, já sem chodim prostě ráda. Spíš jako na pokec.

T: Je to pro Vás spíš takový...

R: Takovej relax. Získám i nějaký zkušenosti a relax, no.

T: Takže upustíte trochu ten přetlak, který se nasbírání...

R: Přesně.

T: A jakou formu spolupráce jste si vybrala? Je jich několik. Byla Vám nabídnuta na začátku. Individuální sezení – takhle jak jsme tvář v tvář, sezení s Laurou a potom rodičovská skupina.

R: Tak na tu skupinu jdu dneska poprvé. Já nemám vůbec tušení jak to probíhá, nebo neprobíhá, tak uvidim.

T: Takže jste zvědavá?

R: (smích) Asi se budu muset představit a tak...To asi jo, co?

T: To určitě ano. A můžu se zeptat, Vy jste z toho měla do teď nějakou obavu? Jakou máte vůbec představu o té rodičovské skupině?

R: Asi nějaký rady. Ledascos. Nějaký rady jak jí pomoc, jak řešit různé situace a tak. Spíš tady to očekávám. Ale jako nebaví mě tam zas jako něco říkat. Mě stačí zas vždycky semináře, jak máme od pěstounský péče. A tam taky, že jo..Vlastně musíte vyprávět k tomu danému tématu, nějaký svůj názor. Prostě tak tady to mi nedělá moc dobře. Já jsem takovej vděčnej posluchač než abych tam jako povídala, no.

T: Takže Vám vyhovuje víc individuální spolupráce, než práce ve skupině?

R: Přesně.

T: Jak rozumíte tomu, že chcem i po Vás, abyste sem chodila? Že to není jen o Kamile, ale musíte sem i Vy?

R: Tak žijeme spolu, tak je to prostě potřeba. Neříkám pokaždý. Spíš ta Kamila častěji a já třeba jednou za měsíc. Jako aby sme si ujasnily co a jak a jak se to dál vyvíjí. Taky z těch schůzek, co sem chodim, načerpám taky hodně informací, nebo jak na ní a jak si s jakoukoliv situací poradit.

T: Je něco, co byste změnila? Jak by podle Vás měla vypadat ideální spolupráce? Nebo něco, co byste potřebovala, aby to pro Vás bylo příjemnější?

R: Tak mě by to vyhovovalo, kdybych chodila já třeba jen jednou za měsíc. Třeba s tou Kamilou. A pak Kamila sama. Třeba ob týden nebo tak nějak. Pak je toho ...Tím, že chodí teďka do té školy, tak je to všechno takový hektický. A vlastně ono více méně navazuje na to, že když jde sem, tak jde i k paní kurátorce. Tak aspoň v ten jeden den, že se to spojí. Ale kdyby to mělo bejt jakoby každéj den, nebo ob den, tak je to strašně náročný. Časově určitě, no.

T: Jak jste spokojená s umístěním ambulance?

R: Místo docela v pohodě, až na ten kopec. To mám problémy, to funim. (smích) Prostě nemám ráda kopečky. Jinak jo...Mě se tady líbí, máte to hezký.

T: A co otevírací doba, ta Vám vyhovuje?

R: Jo, to je v pohodě.

T: Jak hodnotíte komunikaci se zdejšími pracovníky?

R: Uplně v pohodě, bez problémů. Všechno je v pohodě tady.

T: Zažila jste tu někdy situaci, která by Vám pobyt zde znepříjemnila?

R: Ne. Nemůžu říct, fakt ne.

T: Nějaké osobní důvody, které by mohly bránit spolupráci?

R: Ne. Nic takovýho.

T: Jaká z těch možností spolupráce Vám přijde přínosnější?

R: Asi možná když tam jsem s ní. Ne pořád, ale jak říkám – aspoň jednou za měsíc taková konfrontace nás obou spolu.

T: Dokážete nějak specifikovat, čím to může být?

R: Nooo... Spíš se Kamila nad tím zamyslí víc, si myslím. Než kdybych jí to takhle říkala sama třeba mimo. Nebo kdyby sme byli doma. Spíš jí to tam zůstane v tý hlavě, takže asi takhle, no. Neútočí, není hned agresivní. Tady se třeba drží. Ale je to takový v poklidu, než třeba doma. Doma se to kolikrát třeba i vyhrotí, že jo. Když prudim víc, ona pak taky reaguje jinak. Ale tady je to v poklidu.

T: Máte pocit, že Kamila z Vaší společné docházky k nám něco čerpá?

R: Já nevím. Ona si ráda povídá, takže to je asi plus. Asi to povídání. Ona totiž ráda povídá. Kolikrát je to až únavný. (smích) To jí taky pomáhá.

T: Kde leží zodpovědnost za Kamily úzdravu? Je to víc na nás jako na odbornících, na Kamile, nebo na rodině?

R: No hlavně je to na ní, že jo, jako. Lidi můžou pomáhat. Jako člověk se může rozkrájet a když ten danej nechce, tak s tím nikdo nic neudělá. Ale ty Řevnice ty teda pomohly hodně. Ty Hodkovičky se ani mě nelíbily. To mi připadalo trošku jako sekta. Jako dovolat se tam... Já sem tam třeba volala teď jak sem potřebovala Kamilu omluvit. A tam se dovolat, to je teda umění. Oni si Vás přehazují jak horkej brambor. Ty Řevnice, to je něco úplně jinýho. A to i Kamila říkala jako. Tam měli lidi sezení, terapie, jezdili na těch koních, lezli po skalách, pak si vařili. Já si myslím, že v těch Hodkovičkách to takhle neprobíhá. Tam prostře i když jdou do školy, tak pak přijdou a jenom se učej. Já nevím, jestli tam s nima někdo něco rozebírá. Ty Řevnice člověku fakt něco daj. Jako ona sama říkala, že se jí tam líbilo. Bejt to tady v Ústí, tak se tam prej jako klidně přesune. No asi v tomhle smyslu. Měla by nás poblíž, ale klidně by tam byla s těma holkama. Tak co se mnou doma.

T: To zní, jakože v Řevnicích odvádějí dobrou práci.

R: No to mě právě taky překvapuje. Já sem myslela, že se jí tam jako nebude líbit a nebo že bude nadávat a otravovat, že už chce domů. Tak tohle dělala v Hodkovičkách. Tam byla spíš taková rozhozená. Tady byla taková vyklidněná. Telefonovaly sme si každěj den, občas sme tam přijely na návštěvu. Tam měli vlastně i otevřenou bránu, takže mohly kdykoliv utýct. Vždyť Laura jak skákala v Hodkovičkách z toho okna... Tak tady měla taky prostor, že by mohla.

T: Už jste mi možná odpověděla, ale zeptám se ještě jednou. Máte pocit, že má pro Vás dvě docházka sem do ambulance smysl?

R: Určitě. Jak pro mě, tak pro ní. Vlastně i na to braní. Teď je čistá, že jo. Tak my se o tom i bavíme. Ne teda každěj den, ale občas na to člověk narazí.

T: Ještě mě napadá.... Dostala jste v úvodu dostatek informací o tom, jak to tu máme s docházkou?

R: Jo, určitě jo.

T: A to je všechno! Děkuju.

R: Není vůbec zač.

Respondent č. 4

T: Co pro Vás znamená spolupráce s touhle ambulancí?

R: Takovej pocit jistoty. Že, ono to vlastně vzešlo ze školy. My jsme to podezření neměli a nemysleli jsme si, že je nějaký problém. Ale takovej pocit jistoty, že tím, že spolupracuju, tak si od toho slibuju to, že zároveň i někdo jinej mi ho pomůže kontrolovat v tomhle problémovém věku a takovej třeba i argument pro tu školu, by se dalo říct.

T: Takže máte podporu i z jiného místa?

R: Tak. Protože my od malička spolupracujeme u Karla na psychiatrii a na psychologii, neurologii. A to je vlastně tím, že přišel do těchhle let, jak se říká, tak my jsme docházeli k paní Klímový a pak přišlo tohle podzření, tak jsme začli spolupracovat s Váma a jsme domluvení s paní Klímovou, že je zbytečný chodit na dvě pracoviště a že vlastně až by se to tady eventuálně ukončilo, tak se vrátíme k paní Klímový s tím, že říkala, že do těch 18ti let tam je taky možný chodit a já to беру jako takovej psychologickéj pohovor s tím dotyčným, protože i když já se snažím si s ním doma povídat, tak to moc nejde. „Co bylo ve škole?“ a Karel : „Nic.“ A to jsou takový ty odpovědi. A já si slibuju, že kor když jsem u vás viděla to mladý osazenstvo, tak třeba víte, jak si líp povídat. A já už jsem i starší rodič, protože jsem je měla pozdějš. A tím pádem prostě jsem o dvě generace jinde. Takže vůbec nechápu některý věci. Takže šlověk mu chce hrozně pomoc, ale on nechce. Jo, je takový to období, že maminka a tatínek je špatně. Takže z toho důvodu jsem začla využívat těchhle služeb. Aby měl s kým si pohovořit, s kým probrat tu problematiku. Paní Klímová říkala: „My mu nebudeme říkat něco jinýho, protože když Vás slyším, my říkáme úplně ty stejný věci.“ Akorát že on to potřebuje slyšet úplně od někoho jinýho. Tak sem potřebovala něco, abychom s ním přežili ten věk. (smích)

T: Na začátku jste si mohla vybrat z několika druhů spolupráce. Byla to rodičovská skupina, nebo individuální sezení a společná sezení s Vaším synem. Co z toho jste si vybrala a proč?

R: Zatím chodí Karel samostatně a já samostatně. S tím, že jsme se domlouvali, že by bylo dobré jednou za čas udělat to společný sezení s Davidem.

T: Takhle Vám to zatím vyhovuje?

R: No no.

T: A když vezmu individuální sezení versus rodičovská skupina, proč jste se naklonila na stranu těch individuálních sezení?

R: Nějak jsem nad tím neuvažovala. Takhle to přišlo.

T: Jak rozumíte tomu, že sem máte docházet i Vy?

R: No protože potřebujete jako návaznost. Tak nějak to pomůže i mě, srovnat se s některými věcmi, co jakoby probíráme doma. A že tam máme trochu problém. A zároveň si od toho slibuju, že když řeknu něco já ze své strany, tak se to dostane i tomu terapeutovi, který s ním pracuje. Předpokládám... A že se tak nějak ví, co se s ním má ještě probírat, nebo kam ho jakoby dát.

T: Myslíte to tak, aby ty informace byly nějak objektivní?

R: Tak, tak. Já si říkala, abyste to věděli i z té druhé strany eventuálně. A zároveň se přiznám, že si s paní psycholožkou rozumíme a že to pomůže i mě. Že se tak nějak vlastně uvolním. A zjistím, že nejsem úplně tak špatnej rodič. (smích) Že to je prostě blbý období, který se musí nějak zvládat.

T: Co byste potřebovala, aby se o té spolupráci dalo říct, že je ideální?

R: Já si myslím, že to takhle vyhovuje.

T: Jak jste spokojená s umístěním ambulance? Teď si nejsem jistá – jste z Ústí?

R: Já jsem z vesnic tady nahoře. Plácnu auto tady do Fóra a dojdu to. To potom není problém.

T: S otevírací dobou spokojená jste?

R: Já mám pracovní dobu takovou, že se můžu přizpůsobit částečně, takže mě to nevadí.

T: Jak hodnotíte komunikaci se zdejšími pracovníky?

R: S myslím, že v pohodě. Prostě máme na sebe mobily a informujeme se, když něco odpadne. Jinak se mi donese prostě co je potřeba.

T: Máte pocit, že informace, které jste dostala na začátku, Vám byli dobře vysvětlené?

R: Já jsem neměla podezření na nějaký toxikologický problém u Karla a i se to potvrdilo, jo. Takže teda až teď jsem si říkala, že oslovím paní adiktoložku ve smyslu, že vznikl doma problém, kterej sem i chtěla, aby mi pomohla i rozebrat. Ale do téhle doby sem to vlastně tak nějak nechala na Vás, protože jsem doma neměla pocit, že to je takovej problém, abych to musela ještě s pomocí někoho řešit.

T: Zažila jste tu nějakou situaci, která by Vám pobyt znepříjemnila?

R: (ticho) Asi ne.

T: Pak tu mám otázku, jestli máte nějaké osobní důvody bránící spolupráci, ale vidím, že spolupracujete.

R: No. Žádný důvody nemám.

T: Myslíte, že má Vaše docházka profit na léčbu Karla?

R: No já doufám že jo. Vlastně tím že možná i on má pocit, že sem nechodí sám. Jak říkám. Doufám, že ty informace, který dávám, tak částečně – ty který jsou potřeba, jsou předány, nebo že o nich aspoň ví. Tak ta paní, co s Karlem spolupracuje, tak aby věděla, na co se zeptat. Něco jinýho je, když si nějaký téma přečtete a víte, tak třeba víte, jak se zeptat. Jakoby dělat, že o tom nevíte, ale potom si ho tam nasměrovat. Podle mě by sem měla chodit celá rodina. Můj muž na to moc není. Jinak si myslím, že bysme tady měli bejt třeba oba, žejo. Tak já vím, že třeba párkrát, když byly děti menší, že jsem třeba všechny děti přivedla a různě jsme komunikovali. Že se udělalo jakoby takový rodinný mini uskupení. Akorát si myslím, že ideál by bylo, kdyby am byl ten chlap. Protože ten je taky součást tý rodiny. Jde o to, že můj chlap si myslí, že psychologové jsou šarlatáni. Tam ta spolupráce není taková, jakou bych si představovala.

T: Často to bývá tak, že chodí pouze jeden z rodičů.

R: Ten chlap má prostě pocit, že všechno ví, všechno zná a že nepotřebuje jako s někým komunikovat. Co je 1 a 1 jsou 2, tak tomu rozumí. On je do tý fyziky, matiky. Tam je to daný. Tohle je moc abstraktní a to už prostě nejde.

T: Vnímáte nějak, na kom by měla ležet zodpovědnost za úzdravu toho dítěte? Je to zařízení, Karel, rodiče, nebo všichni dohromady?

R: Myslím si, že součinnost těch všech. Ale pořád je to nejvíc na nás – jako rodičích a na něm. Já to беру tak, že tohle je spíš podaná ruka. Pomoc. Abysme to nějak zvládli. Aby se nezhoup úplně někam... nešikovně. Prostě aby měl... Abysme to nějak ukočírovali. Já si myslím, že je dobrý pro to dítě takový to jakože – jemu se to daří. Že i když mu všichni všude nadávají, tak on potřebuje něco pozitivního, co je dobře. Teda ale teďka byl rodičák a jako první dostal pochvalu, že chodí do školy. A říkám: „Ha!“ Tak to mi teda připadá normální. Že prostě ty priority na těch školách jsou asi podle tý úrovně školy, nevím. Přišlo mi to takový jakoby zvláštní, že... A druhou pochvalu dostal za to, že na kluka to zase není tak špatný. A já teda na ně koukala... Nevím, ale čtyřky od shora dolů mě nepřipadaj nějak dobrý. A oni říkaj : „Nee, v pohodě. Může to bejt lepší, ale jde to. Jako já se nespokojim s takovýmhle málem. Jako já jsem byla vychovávána k tomu ze sebe vyždímat co nejvíc. A vůbec u těch

mejh dětí mi připadá, že nemaj takovou ctižádost. Takže já jim to neříkám takhle nahlas. Řeknu: „Hele, není to špatný, ale kdyby to prej bylo o kousek lepší, bylo by to super. Takže takhle s ním mluvím. Jako baví ho praxe, ale potřebuje tu teorii, že jo. Do života.

T: Máte tedy pocit, že to docházení sem má pro Vás nějaký smysl? Pro Vás i pro Karla?

R: Ano. Rozhodně ano. Právě že teď se to nějak vynechalo, protože byly zmatky s těma kdy se sem dostat. Ale ve škole jsou ochotný ho nechat si to nadělat ty hodiny.
(ticho)

T: Ok, rozhovor je u konce. A já vám moc děkuji.

R: Tak jo.

Respondent č. 5

T: Co pro Vás znamená spolupráce s touhle ambulancí?

R: Já si myslím, že mi to určitě pomohlo, protože díky tomu vlastně přestal můj syn kouřit tu marihuanu. Tim, že sme ho poslali na to vyšetření k tomu psychologovi, který Vy ste objednávali v těch Litoměřicích, tak to ho donutilo. To ho donutilo. Protože ono mu řekla ta psycholožka, že jinak skončí vlastně v důchodu, protože bude schizofrenik, tak toho se tak lekl, že opravdu přestal kouřit tu marihuanu. A jinak sem mohla mluvit, říkat, co sem chtěla a nic ho nepřesvědčilo, až tady tohleto, že to slyšel opravdu od toho odborníka. Zase kdyby nebylo Vás, tak mě by to asi nenapadlo ho objednat k psychologovi. Takže v tom mi to jako pomohlo.

T: Jakou formu spolupráce s touhle ambulancí jste si vybrala? Na začátku Vám byla nabídnutá rodičovská skupina nebo individuální sezení a společná sezení s Milanem.

R: Jelikož můj syn je línej sem dojít – víte jakej on je... Tak většinou ho sem musím vždycky doprovodit. Tak většinou máme – jak jste to říkala, skupinový?

T: Myslíte asi společné sezení.

R: No no. Ale někdy sem občas zajde i sám, že jo. Takže je to vlastně jakoby střídavý.

T: Jak rozumíte tomu, že sem máte docházet i Vy? Že to není jen na Milanovi.

R: Tak já to беру. Určitě by mělo to dítě vidět, že jako spolupracujeme spolu. Aby to mělo jakoby větší efekt. Protože on vlastně vidí, že se zapojuju i já. Sme na něj víc lidí, takže si jako myslím, že to není špatný. Že by to takhle určitě mělo být. Ty rodiče by měli spolupracovat. Ne jenom sem poslat dítě a starejte se. (smích) Vytáhněte ho z toho.

T: Jak by podle Vás měla vypadat ideální spolupráce s námi?

R: Já si myslím, že sem spokojená. Určitě. Když Milan nedorazí, tak mi dáte vědět, že o tom vim, že se na to vyprd, takže to můžu nějakým způsobem řešit, takže já sem spokojená. Tady sou příjemný lidi. Všichni jste tady moc milí, příjemný, vstřícný. Takže já si nestěžuju na nic (smích).

T: Jak jste spokojená s umístěním ambulance?

R: Noo, to už je trošku horší. (smích) Máte to tady hodně do kopce, šílený ty schody. No já sem dneska jela autem, protože říkám... Na jednu stránku je to můj problém, protože sem silnej kuřák. Já sem vylezu a nedýchám. Já to musím vždycky nahoře vydýchat. To je zase můj problém, jo...Je to trošku náročnější sem vylízt. Ale taky je to trošku takový zastrčený. Jo. Že já sem třeba absolutně nevěděla, že něco takovýho existuje. Takže určitě by to mělo být víc viditelný. Třeba v centru by to bylo fajn. Někde v přízemí prostě. Dát tam větší ceduli, aby o tom lidi věděli. Protože když to dáte na internet, tak... Já sem třeba ani nevěděla, že se to jmenuje adiktologická, jo. Takže jak by to pak ty rodiče našli, když hledaj tu pomoc. Jedině že jim to řeknou ty kurátoři jako mě. Ale myslím si, že kdyby to bylo někde viditelný, třeba v tom centru města, tak.... Protože třeba hodně lidí ani nejde k tomu kurátorovi,jo..

T: Takže si myslíte, že je tu víc lidí, kteří by tu pomoc potřebovali, ale vůbec o nás nevědí?

R: No no. Jako kdybych o tom věděla, když už tenkrát začal kouřit tu trávu...syn. Když ještě neměl ty problémy se školou, tak bych to určitě využila. Protože (ticho) ten rodič to řeší nějakým způsobem. Takovýma těma klasickýma zákazama, zaracha, pak zkouší domlvu, když to nezabere, tak zákazy. Já nevím...Třeba televizi, kapesný. Když to nezabere, tak zkouší i fyzický tresty, když už toho má plný zuby. Ale pak to nezabere a už je v koncích. Pak už neví. Jako co dál? A kdyby věděl, že vy ste tady odborníci a že tady máte různý možnosti, tak určitě myslím, že by to využili.

T: Jak jste spokojená s otevírací dobou?

R: Já si myslím, že v pohodě. Akorát teda já mám problém kvůli tomu miminku, žejo, ráno se sem nějak dostavit, takže holku musím brát s sebou. Ale to je zase kvůli tomu

doktorovi, žejo. Protože ten je tady většinou ráno. Ale třeba teď sme tady odpoledne a nebyl problém se s Váma domluvit.

T: Máte nějaký osobní důvody bránící spolupráci?

R: Jedině to mimčo. Protože dopoledne musím vzít malou s sebou, oblíknout jí, dát jí do kočárku, vylízt sem ten kopec, vytáhnout ten kočár. Je to složitější, no. A jak říkám je to právě kvůli tomu doktorovi když se nejedná o doktora, tak si myslím, že se dá domluvit na ty odpolední hodiny.

T: Jak teda hodnotíte komunikaci s pracovníky?

R: Sem spokojená. Určitě.

T: Zažila jste nějakou situaci, která by Vám pobyt tady nějak znepríjemnila?

R: Ne. (smích) To vůbec... To vůbec. Vždyť jste tady všichni milí. To se mi opravdu nestalo tady ještě.

T: Takže máte pocit, že Vaše docházka měla vliv na úspěch Milana v léčbě?

R: Jo, já si myslím. Protože cílem bylo, aby přestal kouřit trávu, což se jakoby splnilo. A teď jde o to, aby do toho jakoby nespád znova. Ale myslím si... Nechci být přehnaně optimistická, ale myslím si, že to je na dobrý cestě. Že to je na dobrý cestě. Teď jde o to ještě ho v tom maličko podpořit. Ale chtělo by to u něho, aby si našel nějakýho koníčka. Zaměřit se na něco jiného. A tady k tomu ho nemůžu dokopat. Protože on je línej. Nemá absolutně zájem o nic. Nemá žádnou motivaci. Protože jak jakoby kouřil tu trávu vlastně od 12ti let, což je strašně brzo. Tak tu motivaci člověk ztrácí, že jo. Když je na těch drogách. A než se mu ten mozek zase trošku spraví a než se to dá do pořádku, tak to nebude trvat týden, ani dva. Myslím si, že to je na roky. Ale problém je, že my tu motivaci potřebujeme teď. Teď potřebuje tu školu, teď potřebuje na tu střední, teď potřebuje nějakýho koníčka, aby do toho nespád. Nemůžeme čekat dva, tři roky, než se mu to srovná. Teď ho musím opravdu nutit,

nějakým způsobem ho tam opravdu dotlačit, aby nespád do toho a aby měl nějakou školu, nějakou tu budoucnost. A to je to těžký, co s ním právě zažívám.

T: Kdo je podle Vás zodpovědný za úzdravu Milana?

R: Tak hlavně on. To není Vaše chyba. Já taky zkoušela všechno. Ale když nechce, tak s ním nikdo nic neudělá.

T: Vnímáte, že pro Vás oba má docházka sem smysl?

R: Určitě. Hodně ste nám pomohli. A jak říkám...Tak hodně ten psycholog. Protože to bylo takový jakoby hodně drsný. Buď přestaneš, nebo z tebe bude blázen.

Respondent č. 6

T: Co pro Vás znamená spolupráce s touhle ambulancí?

R: No otázka – v jakým slova smyslu? Ve směr si to vlastně syn vymyslel sám, že by on rád sem docházel. On si uvědomil, že potřebuje tu pomoc. A já už sem ho v tom jenom podpořila. Já jsem sem došla, tady sme rozebrali situaci, pak sem chodil on sám. Já sem mluvila s panem doktorem. Jakoby tím, že s klukem spolu komunikovali doma a neměli sme problém, že by vyloženě něco bylo tabu, tak sem nepotřebovala sem docházet, protože vesměs on mi dával informace o tom, co se tady děje. A teď sem tady vlastně podruhé, takže... Já samozřejmě sem ráda za to, že to funguje. Pro mě je totiž úleva to, že když bych mu já nedokázala pomoc, tak je tady ještě někdo další, kdo má zkušenosti a kdo může předat další zkušenosti. V tomhle tom sem ráda, že existuje celá organizace jako taková. Zaplat' pán Bůh za ní. Oceňuju veškerý přístup, oceňuju tu anonymitu, která tady vzniká a mě se to hrozně líbí. Neříkám jako : „Jupí!“ Na jednu stranu je to potřeba, ale na druhou stranu fakt sem ráda za to, že jsou takový lidi, který jsou ochotný s takovýma syčákama spolupracovat. Takže asi tak. Jsou tady kompetentnější osoby. Tady jsou lidi, co už něco viděli, něco zažili, mají zkušenosti, léta praxe, fundování, zkušenosti. Takže pro mě je to velký plus. Pro mě je to neznámá. Pro mě jako pro rodiče je to šok. Takže v první řadě neudělat něco špatně, abych mu ještě nepřihoršila, když mu chci pomoc. Vlastnímu dítěti. Takže velmi pozitivně to tu hodnotím. To jako jo.

T: Tím, že jste tu s Adamem, tak vidím, že jste si vybrala společnou spolupráci. A říkala jste , že jste tu podruhé. Vybrala jste si ještě rodičovskou skupinu nebo individuální terapii?

R: No, já sem se tomuhle všemu vyhledala díky tomu, že my sme na tom tak trošičku jinak. My... spolu víc mluvíme. Jakože já s klukem. A my jak sme dostali ten papír s úkolama, aby mezi náma byla nějaká ta důvěra a nějaký vztah. To my sme dělali. Ten čas spolu trávíme. U jídla se sejdeme, pokecáme si. I to byl vlastně ten důvod proč on za mnou přišel s tím: „Mami, já mám problém, potřebuju něco dělat.“ Takže my sme do toho skočili... A teď už je to na něm.

T: Máte tedy pocit, že máte dostatečnou kapacitu zvládnout to spolu?

R: Protože tam jsou rodiče, který říkají: „Zkusili jsme tohle a tamto...“ Ale já už to dělám. Pro mě žádný nový přínos. Jak jsem se bavila s Věrkou – ona říkala, že my jsme takový jiný. Že jsou tu rodiče, který sem přinesou dítě a: „Opravte mi ho. Za měsíc mi ho spravte, já si ho pak vyzvednu.“ Tak my to tak nemáme. Já sem neměla potřebu vyložene.. Já sem nechtěla se nechat zdeptat těma rodičema, kteří jsou na tom třeba hůř, nebo nemaj vyložene pocit, jakože je ta vina na jejich straně, žejo. Takže já sem to spíš optimisticky obešla (smích) My prostě jedeme naše potřeby. Kdyby nááááhodou, tak mám na Věrku spojení a vím, že se můžu ozvat. Je dobrý vědět, že kdybych něco nevěděla, nebyla si jistá, tak můžu kdykoliv zavolat, poslat jí email, což je super. Je super, že mě nikdo neodmítne. To je pro mě důležitý. Ale tím, že je to teď o dost lepší, tak není ta potřeba.

T: Jak by měla vypadat ideální spolupráce?

R: Pane Bože! Hlavně nic neměňte! (smích) Takhle je to výborný, takhle ej to úžasný.. Nevim... Mě se hlavně líbí, že kdykoliv, když sem přijdu, tak se tady na mě nikdo nemračí a neháze na mě takový ty pohledy – jooo, dlaší, no...Další matka, co zklamala. Nebo rodičové. Jasný, další sígr. Usměvaví, vstřícní, ochotní, hrozně milí a samozřejmě v nesposlední řadě si myslím, že opravdu... i dosti zkušený. Ta empatie tady se mi strašně líbí. Nechci nic měnit, mě to takhle vyhovuje.

T: Setkala jste se t někdy s nějakou situací, která by Vám pobyt tady znepříjemnila?

R: Ne. Naopak si myslím, že kdybych chtěla něco řešit, tak bych se sem i těšila jít něco řešit.

T: Jak jste spokojená s umístěním ambulance?

R: Nooo. (smích) To už je trochu horší. Vzhledem k tomu, že se nedá až tak dobře někde okolo zaparkovat. Což je asi nejhorší. Na jednu stranu je fajn... Protože tady na tý cestě potkávám jiný lidi, takže pro ně je možná lepší, že to není na veřejnym místě. Ale já si myslím, že kvůli pár návštěvám.... Jako dá se to. Vždycky sem nějak dojdu.

Tak zas na jednu stranu jsme v centru, že jo. A ono i když sem posledně nechala auto ve fóru a šli sme sem pěšky, venku bylo 35 stupňů, tak sem měla pocit, že sme vylezli z bazénu, než sme vylezli do prvního patra. Ale budiž. Zvládli sme to.

T: Jak jste spokojená s otevírací dobou?

R: Ta si myslím, že taky vyhovující. Vzhledem k tomu, že Kryštof studuje, takže ten odpoledne čas má. Do večera si myslím, že to není potřeba. To zas jako...sem radši, když už je doma. Na tý domluvě toho času... Když to není pravidelně a nemusím vyloženě třikrát, čtyřikrát týdně, tak to mě vyhovuje, tak jak to je. Dá se to. Vždycky se to dá nějak domluvit.

T: Vnímáte, že má pro Vás docházka sem nějaký smysl?

R: No posun jako takový (ticho) Já bych řekla, že jo. Protože on sám . Tím, že on sám si to zvolil a musí sem chodit, aby vlastně nevěšel bulíky na nos. A... Jo. Vidím. Protože to je právě to, co sem říkala. Tím že přišel on za mnou a řekl mami mám problém, tak ale má zase někoho dalšího, komu řekne mnohem víc, než mě. A tím, že to tady řeší na tom sezení, tak... Jemu se uleví. Určitě. A jemu to pomůže. A dostane právě nějakou tu fundovanou radu. Ten posun tam je určitě k lepšímu. To je důležitý zdůraznit. (smích)

T: Kde si myslíte, že leží zodpovědnost za úzdravu Vašeho syna?

R: Ve větší části je to na Adamovi, samozřejmě. Protože, buďme upřímní. Kdyby sem chodit nechtěl, tak sem chodit nebude a nic ho nezastaví. Podstatný je, že on si to uvědomil. No a pak už vlastně to, že tady ho nikdo neodmítnul a všichni sou ochotný mu pomoc. Nikdo mu neháže klacky pod nohy. Jak sem říkala , když sem vejdete, lidi se na Vás usmívají a Vy chcete si nechat od nich pomoc. Ale z větší části zodpovědnost jako taková na něm. My jsme tady od toho, abychom mu ukázali správný směr. to, co je správný, co je dobrý a zbytek je na něm. Já sem nečekala zázraky. Já sem byla jenom ráda za to, že se ho tady někdo ujme s těma zkušenostma v té oblasti. To je podstatný, že jo.

T: Jak rozumíte tomu, že máte do ambulance docházet?

R: No, tak jak sem říkala. Dostanu radu od odborníků, kteří dokážou s touthle problematikou perfektně pracovat.

T: Máte nějaké osobní důvody bránící spolupráci?

R: Jedině hlídání. Protože Natálka je maličká a je s ní všechno náročnější... Ale to se dá nějak zvládnout.

T: Máte pocit, že má Vaše docházka dopad na profit Adama z léčby?

R: Myslím, že Adamovi to určitě pomáhá. Ale co se týče našeho vztahu, ten jsme měli dobrej vždycky.

Respondent č. 7

T: Co pro Vás znamená spolupráce s touhle ambulancí?

R: No tak asi to nejlepší, co sem se za celou dobu setkala. S paní kurátorkou, ani s dětským domovem sem teda určitě spokojená nebyla. Hlavně ta Monika... No, pomohlo to prostě ze všech stran. Monika se dostala do těch Řevnic... Nevim. S paní kurátorkou sem spokojená nebyla. Já sem nejspokojenější tady. Dá se říct...Sem ráda tady za to. Tady sem našla řešení. Já si myslím, že tady se tomu doopravdy věnujete. Tak, jak to má bejt a ne, že se tady o tom jenom mluví a jakoby. To je pravda celou dobu. To, že ste tu s Monikou řešili každej problém, kterej měla. Že to nebylo řešený vyhrožováním, ústavama, pastákama a tak Monikou tady měla... I já. Že se tady mohla doopravdy svěřit a nepředstírat ty věci tak, jak tady nejsou. Tam se to řešilo tak, že buď to byla moje špatná výchova, nebo se to odsuzovalo. A nevyslechli mě ani Moniku. Nebo já nevim, jak to pořádně podat.

T: Jakou formu spolupráce jste si vybrala? Připomenu, že to byla rodičovská skupina nebo individuální sezení s paní psycholožkou a společné sezení s Monikou.

R: Jo jo. S vaší kolegyní, co tu byla před tím.

T: Jak rozumíte tomu, že ste sem na ty společný sezení taky musela chodit?

R: No, sem ráda, že sme si to mohly říct pohromadě a Monika neměla kam utýct. Protože to vypadalo, že já na ní donášim po telefonu, já na ní píšu různý informace a pak to tak není, že jo. Takže Monika, když mi tady lhala do očí přede všema, nebo před kolegyní, tak se nakonec došlo k závěru, že tu pravdu sem měla já. A že to tak doopravdy je.

T: Jak by podle Vás měla vypadat nějaká ideální spolupráce s touhle ambulancí?

R: Asi ne..ne. Mě to přijde jakoby v pohodě. Žádný tajnosti z vaší strany, naší strany... Nevim, mě to přišlo takový... Asi bych nic neměnila.

T: Jak jste spokojená s umístěním ambulance?

R: No..jako v pohodě. Spíš bych řekla, že tady o tom málokdo ví.. Jenom narkomani, bych řekla. Ale zase je to asi lepší pro to soukromí těch lidí. Pro mě je to vlastně taky lepší. Protože kdyby mě tady viděli třeba lidi z práce, tak si to taky přeberou jinak.

T: Jak jste spokojená s otevírací dobou?

R: V pohodě.

T: Jak hodnotíte komunikaci s pracovníky ve zdejší ambulanci?

R: Naprosto v pohodě.

T: Zažila jste nějakou situaci, která by Vám pobyt tady znepříjemnila?

R: Možná na začátku. Protože Monika nechtěla podepsat... No prostě. Já sem jí sem dovedla, nebylo jí ještě 18 a nechtěly se mi říkat výsledky testů. Jestli si dala, nebo nedala si. To byl jedinej problém. Ale pak to Monika podepsala jakože... V pohodě, no. Ze začátku, dá se říct, se mi nelíbila spolupráce tý vaší kolegyně. Protože když sem řekla, že Monika je skutečně nafetovaná, tak prostě... Já nevím, jak jí kontrolovali, ale vyšli jí negativní výsledky. A mě se doma ještě sama vytahovala, jak to jde krásně oblbnout. A když sem to potom řekla....Tak ne, jo. Ale беру, že to je ta těžká spolupráce s tou Monikou.

T: Máte nějaké osobní důvody bránící spolupráci?

R: Kdybych neměla to nejmenší (pozn. dítě), tak ne. A před tím sem furt honila práci. Takže to bylo takový, že sem spíš zanedbávala. Je to potom náročnější. A do toho Monika a to její chování. No prostě...Vymezit si ten čas přímo. Protože ta Monika stejně nespolupracovala v tý době, dá se říct.

T: Vnímáte, že má pro Vás a Moniku docházka k nám smysl?

R: Určitě. Kdyby nebylo Vás, tak do toho azyláku ani neodejde. Protože tam bylo takový... Jakoby ne, že byste jí do toho tlačili, to asi ne. Ale když sem to řekla já, tak to neexistovalo, když to řekla paní kurátorka, to samý. Ale tady to bylo takový to jakože přátelský. To nebylo – hele, musíš tam jít, nebo přijdeš o kluka. Všechno se jí vysvětlilo, se všim měla...To bylo pro ní dobrý, no. Že když udělala tolik průserů, že ste jí to jakoby – ne odpustili, ale neodsoudili. To pomohlo právě. Že to bylo v pohodě. Sem za to vděčná, že sem chodila. Ze začátku sem si říkala: „Ježišmarjá.“ (smích) Dobrý bylo, že to nebylo jako u paní kurátorky, že bych hned měla problém. Že se to bralo ze strany, že já to zanedbávám. Ale to fakt jinak nešlo. Já sem jí chtěla pomoc, ale vždycky odsoudili mě. To mi vadilo právě. Prostě nešlo to. A Monika vážně když si postaví hlavu, tak to prostě nepůjde. slíbí hory, doly...No ne. Vždyť ani na tu gyndu nebyla schopná dojít včas.

T: Kdo je podle Vás zodpovědný za to vyléčení Moniky?

R: Já bych řekla, že vy... Ne. Spíš z obou dvou stran. Já vim, že bez vás by do toho azyláku nenastoupila. Ani ty Řevnice by nenavštívila předtím. Chyba ale byla, že se jí stáhlo to předběžko. Kdyby se to nestáhlo, tak by to bylo do teďka, aspoň podle mě, v pohodě. Protože věděla, že tam musí za tím Lubošem a z něho měla respekt a s ním si rozuměla. To bylo přesně taky to kamarádství. V dětském domově, tam jí taky všechno vycházelo. Vždyť začla fetovat tam.

T: Máte pocit, že má Vaše docházka dopad na profit z léčby Vašeho dítěte?

R: To určitě. Tady sme si s Monikou vždycky vyříkali špatný názory, pak to stejně většinou dopadlo blbě. (smích) Ale bylo to v pohodě. Bylo to takový rodinný, no. Tady to šlo líp, než když sme byli třeba u paní psycholožky s Monikou. Tady sem to brala, jakože to je v pohodě.